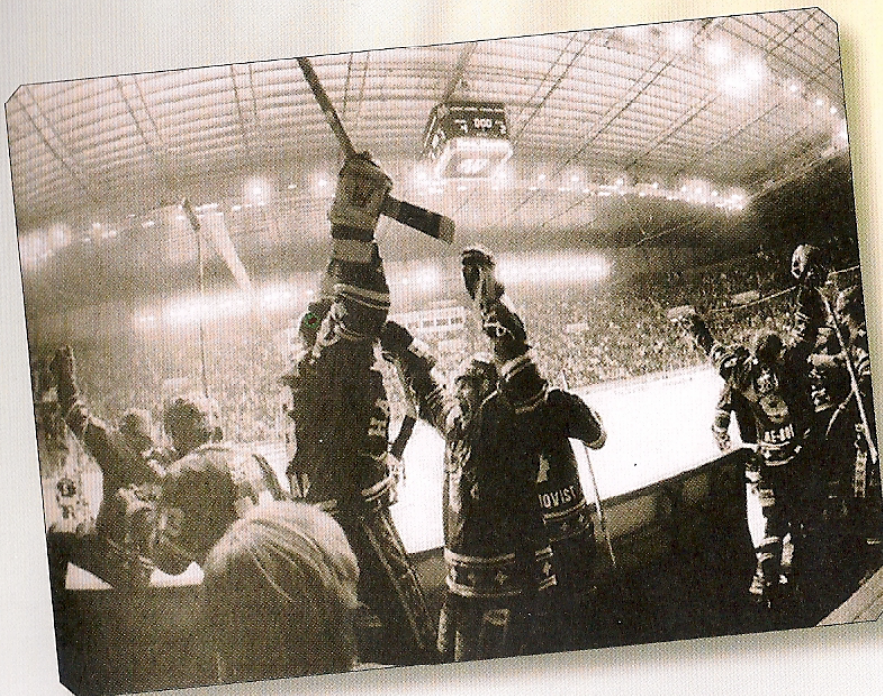

Det svänger om Bajen - vi kommer alltid igen!

Oj, vad fort tiden går!

Jag är väl inte den enda som fällt den kommentaren. Det verkar ju alla göra efter att ha passerat en viss obestämbar ålder. Det är faktiskt 30 år sedan Hammarby IF spelade i högsta divisionen senast, säsongen 84/85. Det som idag heter SHL, hette då Elitserien. Eftersom jag var tränare för Bajens A-lag på den tiden tar jag mig friheten att minnas tillbaka lite grann.

När föreningens representationslag degraderades ur Elitserien våren 1983 blev jag tillfrågad av ordförande Sivert Svärling om jag var beredd att ta klivet upp från tränarskapet i Hammarbys juniorer till detsamma i A-laget. Självklart var jag det. Med hög ambition och ett övermått av optimism startade vi marschen tillbaka mot Elitserien.

► Säsongen 83/84

Vårt stora problem sommaren 1983 var inte bara svag ekonomi, utan egentligen framförallt att en stor del av spelarna från truppen som degraderat från Elitserien, antingen slutade eller gick till andra klubbar. Vi lyckades ändå behålla en kärntrupp med Janne Lindberg i spetsen, vi plockade upp ett gäng lovande juniorer som Christian Due Boje och Hans-Göran Elo, och dessutom lyckades vi väl med värvningarna utifrån. Råttan Edberg och Timo Salomaa var några av nyförvärven. Inför säsongen 83/84 var vi tippade att bli ett bottenlag i division 1 Östra, som serien då hette. Med målsättningen att träna mer, hårdare och bättre än våra konkurrenter byggde vi ett starkt och tekniskt lag som kom att överraska många. Jag måste såhär i efterhand erkänna, att vi periodvis under säsongen spelade bättre än jag vågat

hoppas på, och med säsongen 83/84:s facit i hand, även överträffade mina personliga förhoppningar om slutresultat. Säsongen mynnade ju ut i ett återavancemang till Elitserien.

► Säsongen 84/85

Jaha - mot Eliten igen alltså. Skulle vi 84/85 klara av det som Bajen misslyckade med 82/83? Nej, vi var chanslösa. Med 30 års erfarenhet i bagaget kan jag bara konstatera att vi gick upp i Elitserien igen alldeles för tidigt. Vi var inte redo för den tuffa 10-lagsserie som Elitserien då var. Man ska också komma ihåg att de flesta svenska toppspelarna fortfarande spelade på svenska rinkar. Jämfört med idag då de flesta svenska toppspelarna antingen spelar i NHL, KHL eller i Schweiziska ligan. Vårt lag var inte färdigbyggt än, vår förening hade inte en elitorganisation, jag var bara 25 år och inte tillräckligt erfaren för att coacha i Elitserien och dessutom var många av våra spelare för unga och oerfarna. Med rätta var vi nederlagstippade inför säsongen 84/85.

Trots att ledare och spelare kämpade frenetiskt, ibland överträffade sig själva, bet ihop, och försökte det mesta, så samlade vi på 36 omgångar bara ihop 9 poäng. Efter jul var laget hopplöst, vi låg sist i serien, publiken svek av naturliga orsaker, ekonomin kraschade, och löneutbetalningarna till ledare och spelare frös inne. Trots det fortsatte alla i laget att kämpa på, utan lön och utan möjlighet att klara sig kvar i högsta serien. På den tiden fanns ingen andra chans med kvalspel och kvalserie för tionde och sista lag. I slutet av februari spelade vi Hammarby Hockeys senaste match i högsta serien. Det blev förlust med 4-2 mot Leksand på bortaplan. Notabelt är att vi hade 9 utespelare och 2 målvakter. Kämparna Bruno Ohlzon och Janne Lindberg var bägge halvskadade och sjuka men ställde ändå upp och lirade.

► Lärorik säsong

Säsongen 83/84 var enormt rolig och positiv. Det kan man inte säga om Elitseriesäsongen 84/85. Men en sak kan jag säga - den var lärorik. Jag lärde mig mer om motivation och vilja, och om att segla i motvind

och om att bita ihop, och om att komma igen. Jag har haft förmånen och få vara med och vinna mycket inom hockeyn (OS, VM och SM), och även kunnat försörja mig på fantastiska hockeyjobb. Det beror mycket på av vad jag fick lära mig den tuffa säsongen 84/85 och vad spelarna i Hammarby A-lag denna säsong lärde mig.

► Säsongen 85/86

Efter denna degradering från Eliten började vi om med ytterligare en satsning uppåt igen. Förutsättningarna liknade de vi hade två år tidigare vid den förra elitdegraderingen. Många erfarna spelare slutade, våra största talanger värvades till elitlag, vi fick lyfta upp en drös juniorer, övertala några gamla rävar att köra på, och värva smått och klokt. När säsongen 85/86 i division 1 Västra drog igång var vi väl precis som 83/84 inte några seriefavoriter. Men, vi jobbade på, blev bättre och bättre. De unga spelarna som HG Elo, Christian Due Boje, Myran Gustavsson, Björn Berggren, Mini Berg och Morgan Craas, utvecklades snabbt, tack vare support av de rutinerade spelarna Bruno Ohlzon, Tomas Lundén, Affe Thörnqvist, Uffe Rådbjer och Peter Elander.

Mot slutet av säsongen var vi nästan lika bra som vid avancemanget till Elitserien 83/84. Efter att i play off ha besegrat Rögle och SG Hockey väntade kvalserien igen. Det var en stor framgång i sig, och väl där var det ytterst nära att Hammarby ytterligare en gång tog sig upp i Elitserien. Chansen fanns ända fram till säsongens sista match. Men - det räckte inte ända fram, utan MODO fick ta klivet upp. En sak kan jag konstatera: Hammarby kommer alltid igen. 2008 gick

föreningen i konkurs och nybildades som Bajen Fans Hockey. Då spelade vi i Sveriges lägsta hockeyserie, idag spelar vi i division 1. Bara det en fantastisk resa.

BAJEN HOCKEY - vi ger aldrig upp!

Tommy Boustedt

*Medlem i Sportgruppen
Hammarby Hockey*

Foto: Benjamin Thorén

